

Una breu però completa història dels caputxins a Catalunya

JESÚS MESTRE

Fra Valentí Serra de Manresa ens regala amb un llibre molt treballat: *Quatre segles de vida caputxina* (1578-1968), publicat el mes de març per l'editorial Morera, a la col·lecció Just a temps. És un regal perquè per a una persona amb un coneixement d'abast enciclopèdic sobre l'orde dels caputxins, com és el cas de fra Valentí, sintetitzar la seva història en poc més de 200 és una proesa. Però ens deixa un volum de molt bon llegir i que abasta des de l'arribada dels primers framenors caputxins a

Catalunya fins a la publicació de les constitucions el 1968, arran del Concili Vaticà II.

És una història llarga i apassionant, molt vinculada a l'evolució de Catalunya i Europa al llarg d'aquests quatre segles. Així, d'una manera o altra, els caputxins viuen en primer pla la majoria dels grans conflictes, des de la Guerra de Separació o dels Segadors fins a la Guerra Civil espanyola. Fra Valentí dona noves perspectives en el relat d'aquests fets històrics a partir de la mirada caputxina, que sovint no és uniforme sinó també dividida i amb pensaments enfrontats.

Sarrià i Sant Gervasi de Cassoles són territoris ben presents en aquest llibre. De fet, una de les primeres comunitats caputxines va viure a redós de la parròquia dels sants Gervasi i Protasi, tot esperant la construcció del primer gran convent de l'orde, el de Sarrià al Desert de Santa Eulàlia, el 1578. A part d'aquest convent, a Barcelona n'hi havia dos més, el de Santa Madrona a Montjuïc i el de Montcalvari, situat entre els carrers Mallorca, Girona i passeig de Sant Joan. En total, el 1632 hi havia 26 convents a Catalunya, 20 al Principat i 6 al Rosselló, amb un total de 406 religiosos entre predicadors, sacerdots, estudiants i germans llecs. El convent de Sarrià tenia la tasca de noviciat, assumia

l'ensenyament dels estudiants o coristes, i era un centre intel·lectual destacat. Així i tot, va patir amb la Guerra del Francès, entre 1808 i 1812, i sobretot poc després amb l'exclaustració i la desamortització dels béns eclesiàstics de 1835, cosa que va suposar la dispersió de les comunitats i la venda del seu patrimoni, inclosos els convents. Així, el formós convent de Sarrià, elogiat per tots aquells que l'havien visitat, va ser venut per l'Estat i, a la llarga, enrunat.

Durant la restauració d'Alfons XII, les lleis hispanes foren més tolerants amb els religiosos i els caputxins van poder agrupar-se de nou. El 24 de febrer de 1887 s'inicia la construcció d'un nou convent a Sarrià, a partir del qual es va restaurar l'antiga província caputxina de Catalunya (de la qual ara celebrem el 125 aniversari). Les primeres dècades del segle xx van ser de gran esplendor social i intel·lectual sota el guiatge de Miquel d'Esplugues i Basili de Rubí, i amb les iniciatives de Rupert M. de Manresa, que promogué la creació de Pompeia, una comunitat caputxina a la Diagonal però també un club esportiu a Galvany. Llavors, els caputxins es van mostrar propers al catalanisme, com de fet al llarg de la història s'havien sentit catalans. La Segona República, amb la davallada de

les vocacions, i la Guerra Civil, amb la persecució religiosa, suposa una altra etapa negra per a les comunitats, que es dispersen, molts frares moren i els convents són atacats, incendiats i enrunats, com el de Sarrià, o el gran convent que les clarisses caputxines havien construït a Galvany.

El llibre també explica aspectes de l'evolució de la vida religiosa des de la reforma dels framenors de les Marques d'Ancona, on comença la història dels caputxins, amb regles que es van adequar als temps tot i que sempre mantenen la humilitat i la pobresa com a signes d'identitat, visibles en el vestuari, els hàbits quotidians o amb la gastronomia. El llibre és generós explicant aquests aspectes gairebé etnogràfics, i en l'íntim enllaç dels caputxins amb la cultura popular com l'horticultura, la tradició remeiera, la recerca d'aigües subterrànies o en la imatgeria, com ara els pessebres. A Sarrià i Sant Gervasi, els caputxins també són estimats per la seva implicació amb els afers socials. Un exemple ben il·lustratiu és com van acollir l'any 1966 la reunió subversiva en ple franquisme, coneguda com La Caputxinada. El glossari i la bibliografia donen magnitud a aquest petit volum, que és una gran obra per conèixer la història dels caputxins a Catalunya. ■

Has heretat un pis i no saps què fer?

Claus pràctiques per no perdre diners ni temps

Rebre un pis en herència pot semblar una oportunitat... però sovint arriba amb dubtes, tràmits i decisions delicades. A Comfi Homes, som especialistes en patrimoni familiar i t'ajudem a treure'n el màxim rendiment amb assessorament personalitzat.

1 Acceptar l'herència legalment

Cal fer-ho davant de notari amb:

- Certificat de defunció
- Certificat d'últimes voluntats
- Testament (si n'hi ha)
- Escriptura i valoració actual del pis

2 Pagar impostos

Si heretes l'habitatge habitual del difunt, pots acollir-te a una reducció del 95% en l'Impost de Successions (fins a 500.000€ per hereu). Cal mantenir el pis durant 5 anys per no perdre l'avantatge. També s'haurà de pagar la plusvàlua municipal.

3 Preparar el pis per vendre o llogar

Amb petits canvis pots augmentar el valor del teu immoble:

- Pintura nova
- Neteja profunda
- Retirar mobles antics
- Imatges digitals amb IA que mostren el potencial del pis reformat.

Necessites ajuda?
Soc Anna Burgués, agent immobiliària especialitzada en herències i gestió de patrimoni.

Tel. +34 699 216 748

registre d'agents immobiliària de Catalunya

api esade

La teva immobiliària de confiança

20+ ANYS D'EXPERIÈNCIA

Assessors immobiliaris especialitzats en la compra-venda, inversió, lloguer i administració d'habitatges.

- Valoracions a mida
- Arquitectes especialitzats
- Assessorament legal i fiscal
- Renders, Home Staging i Reformes

Tel. +34 699 216 748

Carrer Provença 325

hola@comfihomes.es